

[Aksel Larsen.]

kom i „Land og Folk“. Det bør noteres, at i den henseende er partiernes stilling her i salen lig den stilling, deres presse hidtil har indtaget i dette forhold.

Dernæst vil jeg sige til den højtærede justitsminister, at det glæder mig, at han nu har frafaldet sin begrundelse for ikke at kunne modtage dagsordenen — den begrundelse, der gik ud på, at det er ulovligt at genoptage efterforskningen —, og at han i stedet for har forsøgt at fremkomme med en, skal vi sige, saglig begrundelse. Der er jeg på forhånd handikappet, og det er vi allesammen, som ikke har indblik i, hvad der foregår bag administrationens jerntæppe i almindelighed og bag justitsministeriets og anklagemyndighedens jerntæppe i særdeleshed. Den højtærede justitsminister kan gribe dette eller hint brev eller dokument frem af bunken og citere det imod mig, uden at jeg er i stand til at konstatere, hvad der i øvrigt står i det, uden at jeg er i stand til at konstatere dets sammenhæng, uden at jeg er i stand til at konstatere, hvorvidt det er det første ord eller det sidste ord, der er sagt i denne sag. Jeg ved således ikke, om der senere fra daværende ekstraordinære statsadvokat Carl Madsen er fremkommet dokumenter til rigsadvokat eller justitsminister, der giver udtryk for en anden opfattelse, nemlig at nu må efterforskningen netop føres videre, men jeg har dog lov til at sige, at det er jo muligt, at den slags foreligger, men det er justitsministeren, der råder over dokumentdyngen, og ikke mig, og derfor er det ikke fair af justitsministeren at gribe sådan et enkelt citat frem af bunken og anvende det mod mig.

Bortset fra det er det stadigvæk fastslået, uanset det citat, den højtærede minister er fremkommet med, at der kun havde været foretaget stikprøveundersøgelse, at revisor Bøytler mest muligt havde saboteret undersøgelsen, at den efter Carl Madsens fratræden beskikkede nye statsadvokat for værnemagersager ikke engang havde nået at kigge på sagen og danne sig nogen personlig mening om den, før han fik ordre til at afgive sagen til rigsadvokaten med indstilling om, at den skulle afsluttes. Han fik ikke så meget som et par dages frist til bare at gennemlæse sagens papirer, før han skulle afgive indstilling til rigsadvokaten. Såvidt mig bekendt afgav han derfor ingen indstilling, men rigsadvokaten har selv resolveret, at der ikke findes noget, som sandsynliggør, at der kan være grovere værnemageri, og derfor skal sagen indstilles. Alt det viser, at efterforskningen ikke var ført til ende, uanset om

daværende statsadvokat Carl Madsen — var det ikke i august måned eller i juli måned? — skulle have ment noget sådant. (*Justitsministeren* [Busch-Jensen]: 13. september). Han kan også tage fejl. Lige så lidt som rigsadvokaten eller den højtærede justitsminister er ufejlbarlige, er formentlig Carl Madsen ufejlbarlig. Der foreligger ikke noget bevis for, at han ikke er det, men denne debat . . . (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Det var unødvendigt). Ja, det ved jeg godt, det var unødvendigt, men jeg ville på den anden side hjælpe de herrer med at få lattermusklerne i gang. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Det behøves ikke). Nej, det behøves ikke, fordi for den højtærede statsminister og hans meningsfæller er dette ingen alvorlig sag. Det eneste pinlige, der er ved den, er måske nok kun, at den er fremkommet.

Denne sag er blevet behandlet på en så skandaløs måde, at man har ret til at forlange, at den bliver genoptaget. Det er fuldkommen berettiget, at tinget træffer beslutning herom, når justitsministeren ikke selv vil give tilsagn. Jeg gør opmærksom på, at jeg i min motivering for forespørgslen fremkom med en hel række begrundelser for, at efterforskningen i sagen burde genoptages, og at de fleste af disse begrundelser er justitsministeren gået fuldkommen udenom i debatten. Jeg har gentaget det væsentlige af disse begrundelser under min tale nr. 2; justitsministeren er stadigvæk gået udenom det. Jeg er nødt til, sådan som sagen ligger, at fastholde det af mig stillede forslag om overgang til dagsordenen og i hvert tilfælde af formelle grunde opfordre det høje ting til at stemme for det.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Alting skal jo have en ende, og jeg håber, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil være enig med mig i, at det er ikke min sag — han var jo selv inde på det — at gå ind på en procedure med ham af Wright, Thomsen & Kier-sagen. Det afgørende er, at denne sag for mere end et år siden, i min forgængers tid, er bragt til afslutning på en sådan måde, at den ikke uden videre kan genoptages. Det er med den afslutning, der er sket, som med alle andre afslutninger af domssager, at når ankefristen, eller hvad andre foreskrevne frister der findes, er løbet ud, skal sagen være endeligt ude af verden. Da jeg blev bekendt med de anker, der er kommet offentligt til orde, har jeg straks sat i gang en overvejelse ud fra det synspunkt, om det er muligt, uanset at selve sagen ikke kan genoptages, dog at få indledet en undersøgelse på